

Ana se je nekoliko umirila. Sedla je na skrinjo zraven postelje. —

„... Božja volja je morala biti“, je dejala naposled. Ozrla se je še jedenkrat tja na posteljo ... na svoje mrtve otročičke...: „O, ljubi moji, sedaj ste že angeljčki tam gori... tam prosite za-me njega, ki vas je poklical k sebi... ki vas je... rešil!“

A. Stanov.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XL.

Nmalu potem je prišel sv. Frančišek v mestece Alvijano. Tu je zbral ljudstvo na cesti in začel pridigati. A po strehah na okrog so lastovice tako glasno ščebetale, da ni bilo možno prav razumeti govornika. Svetnik pa se obrne proti njim in zakliče: „Ve lastovice tam-le gori, sestrice moje! Zadosti dolgo ste se glasile; čas je, da tudi jaz pridem do besede. Poslušajte toraj božjo besedo in lepo tiho molčite, dokler govorim.“ Takoj so utihnile, kakor da bi ga bile razumele, in so na svojem prostoru mirne ostale do konca govora. Ta čudež je močno poživil vero in pobožnost vseh poslušalcev, ki so hvalili Boga in pazno poslušali govornika.

Jednakih dogodb je še več v življenju sv. Frančiška. Nekoč je n. pr. ob svoji povrnitvi iz Sirije videl pri Beneških lagunah množico ptičev, kateri so močno gostoleli in žvrgoleli. Ko je prišel med nje, je ravno s svojim tovarišem glasno molil brevir; zaradi tičjega vrišča pa nista mogla razumeti drug drugega. Zato zapove Frančišek ptičkom, naj prenehajo s petjem toliko časa, da se skonča molitev. In res ptički mahoma utihnejo in molčijo tako dolgo, da jim dá dovoljenje, naj le zopet pojó.

XLI.

Ob času sv. Frančiška je bilo v mnogih krajih po Laškem še veliko volkov. Tudi do teh je večkrat svetnik pokazal svojo čudezno oblast. Nekoč bi bil šel rad na samotno goro, pa ni znal najti prave poti; prosi torej nekega kmeta, naj bi ga spremljal. Kmet se izgovarja, da na ono stran je zelo nevarno, ker so volkovi. Frančišek pa mu obljubi in zagotovi, da mu ne bo noben volk storil nič žalega ne tje ne nazaj. In kmet se je prepričal, da je svetnik izpolnil svojo besedo; zakaj ko se je po noči vračal, so se mu na potu pridružili volkovi, ki so se mu dobrikali kakor psi in ga spremljevali celó do doma, ne da bi mu storili kaj hudega. Kmet je to pripovedoval po vsej okolici in rekel, da ta mož, katerega je spremljal, mora Bogu zelo ljub biti, ker je dobil popolno oblast do volkov. Potem so se zbrali vaščanje v velikem številu, so poiskali svetega moža in ga lepo prosili

naj jih reši volkov, zakaj tam so bili tako nadležni, da so napadali živino in še celó ljudi. Sv. Frančišek jih jame prepričavati, da take nadloge rade prihajajo zarad grehov, ter konča svoj opomin: „V čast in slavo vsemo-gočnega Boga vam zastavim svojo besedo, če mi hočete verjeti in usmiljenje imeti s svojimi dušami ter odkritosrčno se spovedati in obroditi vredni sad pokore, — da vas bo Gospod pogledal z milostljivim očesom, rešil vas vaše nadloge in vam obilno blagoslovil vašo deželo z vsemi dobrotami.“ Poslušalci so verjeli pridigarju in se pokorili. In od tiste ure ni v onih krajih nihče več videl nobenega volka.

V Gubiji je čudežno ukrotil volka. Pripeljal ga je v mesto na glavni trg, kjer je učil, in je opozarjal ljudi, kateri so se mu bili pritožili zarad volka, na to, da Bog včasih pošlje divje zveri, da bi predramil grešnike. Potlej se obrne k volku in sklene ž njim pogodbo, v kateri se je določilo, da ga morajo tamošnji ljudje živiti, on pa ne sme nikomur storiti nič žalega. To pogodbo sta zvesto izpolnjevali obe stranki, volk in ljudje.

Volk je hodil dve leti po živež v mesto in ni prizadejal nikomur nobene škode.

Jednako je svetnik v mestu Karolini lisico odvadil tatvine. Neki vbogi stari ženici je bila požrla kokoši. Vsled svetnikove prepovedi pa se ni nikdar več vrnila.

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

IV. Ob knjigi.

Pozdeva se mi, da ste poprej pogledali sličico, kakor pa ste začeli brati te-le moje vrstice; in skoro bi uganil, da ste vsaj nekateri zmigavali z ramami, češ, kako je pa to mogoče, da bi se tako naporno delo, kakoršno kaže slika, dalo v tesnejšo zvezo spraviti s srečo mladinskih let. Pa kdor je tako mislil, naj bo kar tiho, da se mi ne izdá.

Zadnjič vam je bilo všeč, kajne, ko sem tudi dobro in tečno hrano prišteval prijetnim rečem mladostnih let. Seveda sem govoril le o telesni hrani; menim pa po pravici, da se vam moram jednako ali pa še bolj prikupiti, če vam tudi še kaj zapišem o dušni hrani. Telesno hrano tako radi zajemate iz skledice in drobite mej zobmi, ali mar ne boste tudi z veseljem zajemali dušne hrane iz lepe knjige in povživali jednako slastno in hlastno?

Ko bi se kdaj primerilo, da bi kdo izmej vas ne hotel jesti, čeravno mu ponujajo dobre in zdrave jedi, bodo takoj rekli vaša mama: „Bolan je, le pustimo ga“!

Kakor se ne primeri z lepa, da bi zdrav otrok ne hotel jesti o svojem obroku, jednako tudi ni pravilno, da bi mlad človek ne povžival rad dušne hrane iz knjig, ako ima popolnoma zdravo dušo. Ali tukaj ravno se prične